Saa udtalte det ærede Medlem, at den store Englænder Lloyd George, naar han saa Forholdene paa Lolland, vilde sige, at det, der skete der, i Virkeligheden satte en mørkere Plet paa den danske Nations Flag end den Plet, som sættes paa det tyske Flag ved, at man Sønden for Grænsen forfølger Danske, ja, han føjede til, at Polakkerne boede i Huse, der saa ud som Johannesstiftelsens Ligkapel — tror jeg, det ærede Medlem sagde —, naar det var fyldt med Lig. Jeg synes, at en saadan Udtalelse er ikke en Folketingsmand værdig. Polakkernes Boliger paa Lolland ere — det tør jeg sige — gennemsnitlig bedre, end de ere i Tyskland. Behandlingen af Polakkerne paa Lolland er bedre end Behandlingen i Tyskland, takket være blandt andet vor Polaklov. Det er meget sjældent, at man ser daarlige Boliger paa Lolland, og ser man dem, er det naturligvis først og fremmest Arbejdsgivernes Skyld, men det er ogsaa Tilsynets Skyld, som skal paase, at disse Boliger ere ordentlige. Men jeg ved meget godt, at Socialdemokraterne ere overmaade ivrige for at faa det til at se ud, som om Polakkerne behandles slet, og at deres Boliger ere saa overordentlig daarlige.

Da jeg for en længere, ja lang Aarrække siden købte den Ejendom, jeg nu har, var det første, som jeg lod mig være magtpaaliggende, at opføre et godt og solidt og tørt Hus for Polakkerne. Det Hus var endog saadan, at det var paa Udstillingen i Randers, tror jeg det var, og blev vist frem derovre. Jeg var meget glad derover, fordi jeg mente, det kunde være et godt Eksempel for andre til Efterfølgelse. Jeg mente, det var nødvendigt — den Gang stod man i den Henseende tilbage—, at man indrettede saa gode og sunde Boliger som muligt. Derfor undrede det mig meget, at jeg et Aarstid eller to efter fik fat i en „Social-Demokrat" og saa, at der der var omtalt „det gamle Hus", hvori Polakkerne paa min Gaard vare indkvarterede. Jeg svarede naturligvis ikke derpaa, men jeg finder, det er en ejendommelig Maade at agitere paa. Naa, den store „Social-Demokrat" kom vel neppe ned til os, og den lille eksisterede den Gang ikke, og en Indsigelse vilde vel heller ikke være bleven optaget, og desuden vidste ethvert Menneske paa Egnen Besked om det og vidste, hvordan det Hus var, hvori Polakkerne boede hos mig. Men det er den Fremgangsmaade, Socialdemokraterne anvende. De søge at gøre Forholdene i Omtale saa daarlige som muligt for at ægge Stemningen, for at skaffe Misfornøjelse til Stede, og de opnaa det mange Gange, men mange Gange tage de fejl, og jeg tror, at hvis det bliver bekendt ovre hos os, at der er sagt her, at Polakkernes Boliger ere af en saadan Beskaffenhed, at de nærmest kunne sammenlignes med Johannesstiftelsens Lighus, naar det er fyldt med Lig, ville Beboerne derovre sige, at det forholder sig ikke saadan, og at det kan ikke siges af nogen med sund Fornuft.

Naar det ærede Medlem mener, at Lloyd George vilde finde Forholdene paa Lolland overordentlig slette, tror jeg, det ærede Medlem er lige saa uvidende om Forholdene i England som om Forholdene paa Lolland, thi Forholdene for Arbejderne paa Lolland ere i al Almindelighed bedre, end Forholdene for lignende Arbejdere ere i England. Lloyd George vilde ved et Besøg paa Lolland tværtimod lukke Øjnene op og sige: Vi maa se at gøre Forholdene for vore Arbejdere lige saa gode, som de ere for Arbejderne paa Lolland.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Hans Nielsen* [Skanderborg A. 1. V.]): Jeg vil begynde med at udtale min Glæde over, at den højtærede Finansminister, da han havde Ordet i Dag, ikke benyttede Lejligheden til at bestride, at Samfundet har Ret til at ekspropriere og overtage Sukkerfabrikkerne. Der ligger deri en Tilkendegivelse af, at det Forslag, vi her have stillet, er i fuld Overensstemmelse med Grundloven, og at der ingen retlige Interesser vil krænkes, hvis dette Forslag vedtages. Det, synes jeg, er i alt Fald eet Resultat af den Forhandling, der har været ført her om denne Sag. Det har nemlig tidligere været saaledes, at de Samfundsformer, vi kæmpede for, ikke alene bleve stemplede som Utopier, men ogsaa som stridende med Landets Forfatning. Saadanne Røster have altsaa ikke lydt ved denne Lejlighed, hvad jeg gerne vil notere.

Jeg vil dernæst fremsætte en beklagende Bemærkning overfor den højtærede Finansminister, som for øvrigt ikke kom ret dybt ind paa selve det foreliggende Spørgsmaal. Den højtærede Minister udtalte, at vi i 1916 kunde vente en Revision af Bestemmelserne om Tolden paa Sukkeret. Jeg beklager denne Udtalelse, thi det er i alt Fald tilladt at foretage en Revision meget før. I Loven staar der, at inden 1916 skal der foretages en saadan Revision af den gamle Lov. Det har altsaa den Gang været Meningen, at man bevægede sig paa et vanskeligt Grundlag med Hensyn til Toldlovgivningen for Sukker, og man har derfor taget det Forbehold, at Loven kunde ændres før 1916.